

Politolog Iščenko: Rusko, USA a Čína se připravují na přímý střet

- CZ24 News | 26. září 2023

RUSKO/USA/ČÍNA: Někomu může titulek připadat jako anachronismus: jak my, tak Čína se již brzy 100 let připravujeme na přímý střet s USA. Spojené státy se na válku s námi nepřipravují o nic kratší dobu. Příprava však bývá abstraktní: existuje pravděpodobný protivník, pokud se budeme dostatečně slabí, může na nás zaútočit, takže je třeba být neustále ve střehu, dávat pozor, připravovat se na případnou válku.

Stává se také situace, kdy se vojenský střet jeví jako nevyhnutelný a země začínají s praktickou přípravou na konkrétní konflikt.

První fáze konkrétní přípravy na tehdy ještě vzdálenou, ale již pravděpodobnou válku začala v roce 2014, kdy Rusko, podporující DLR/LLR, umístilo na základnu jejich domobrany 1. a 2. armádní sbor a přistoupilo k jejich integraci do své vojenské struktury. Nebyl to iniciativní krok Moskvy. Byla to reakce na to, že po únorovém státním převratu v Kyjevě se OSU z neutrální armády proměnily na protiruskou údernou sílu USA a politická moc v Kyjevě se zcela vydala americké moci a zřekla se jakékoli samostatnosti v zahraniční a domácí politice.

Oblast konfrontace Ruska a Západu, která vznikla na Ukrajině, postupně přitahovala stále větší síly obou stran, dokud se obě strany nedostaly do přímého konfrontačního režimu po zahájení SVO. Zároveň se Rusko samo objevilo na bojišti, ale USA místo sebe postavily Ukrajinu. Přesto podle všech kánonů se NATO přímo podílí na vojenských akcích a poskytuje Ukrajině nejen zbraně a vojenskou techniku, ale i zpravodajské informace (až do poloviny dvacátého století byli špióni věšeni i v době míru a teprve poté se začali vyměňovat).

Stav proxy války umožňoval USA neustále zvyšovat sázky, i když formálně byly mimo hru. Rusko však pokaždé zdůrazňovalo, že se nemýlí v tom, proti komu ve skutečnosti bojuje, a dávalo jasně najevo, že za určitých podmínek může Západ jako celek a zejména USA dosáhnout přímé vojenské odpovědi na infrastrukturu, kterou používají ve válce proti Rusku, ale která se nachází mimo ukrajinské území (v neutrálních vodách nebo na suverénních územích zemí NATO).

Asi rok a půl byly tyto ruské výroky pozorovateli považovány za nepodstatné hrozby, protože přímá konfrontace s NATO přinášela Moskvě větší náklady než ignorování amerických provokací. Na podzim roku 2023 však přišel okamžik pravdy. Bylo jasné, že Ukrajina už nedokáže udržet frontu, a to ani se západní pomocí. Dnes se katastrofa OSU jeví jako záležitost několika měsíců, ale může nastat i během několika týdnů, protože události vstoupily do fáze nezávislého vývoje a již je nelze předvídat a řídit ani politickými, ani ekonomickými, ani vojenskými metodami.

Přitom trend, který vede OSU ke kolapsu, je pochopitelný, zřejmý a nepřekonatelný možnostmi, které USA mají. V tomto ohledu se Washington již více než půl roku, ale zvláště naléhavě během posledního měsíce, snaží dosáhnout dohody s Ruskem o míru (příměří) za podmínek, které vyhovují USA. Moskva opakovaně jasně deklarovala, že za takových podmínek není mír možný, a proto zatím není s kým ani o čem hovořit.

USA měly možnost Ukrajinu vydat ukončením pod líbivou záminkou finanční a vojenské pomoci Kyjevu. V důsledku toho by byly ukrajinské jednotky nuceny kapitulovat, protože Ukrajina nemůže sama zajišťovat válku. Vládnoucí americké elity však hodlají svůj politický osud spojit s ukrajinskou

krizí, vítězství potřebují jako vzduch. Elity opoziční, které jsou ochotné vzdát se Ukrajiny a soustředit se čínským směrem, se to snaží udělat tak, aby to příliš neohrozilo americkou autoritu. **Pokud by totiž Tchaj-wan, vystrašený ukrajinským precedentem, snížil napětí ve vztazích s Čínou, USA by ztratily formální důvod ke konfrontaci s Pekingem.**

Washington se proto nejen nevzdal podpory Kyjeva, ale souhlasil také s tím, že mu dodá nové typy zbraní (stíhačky F-16 a operační a taktické rakety ATACMS s doletem 300 kilometrů). USA tak realizují dávný sen a hrozbu Kyjeva přesunout válku na ruské území a ohrožit ruská města ve vnitrozemí. Je třeba poznamenat, že systémy již dodané a deklarované k dodání Kyjevu jsou nosiči dvojího použití, to znamená, že jsou schopny nést jadernou hlavici. Vše výše uvedené je jednoznačně kvalifikováno jako nosiče jaderných zbraní, protože umístit konvenční hlavici na strategickou raketu, dokonce středního doletu (1000-5500 kilometrů), není racionální.

Vzhledem k tomu, že jaderné zbraně žádná země, která jimi disponuje, nepředává do cizích rukou, hrozí, že jakékoli další kolo vyhrocení situace vtáhne do boje buď jen evropské spojence USA (možná ne všechny), nebo samotné USA. Možnosti ruské reakce na dodávky amerických raket Kyjevu jsou také velmi omezené a kolísají mezi použitím operativně-taktických zbraní (masivním, a ne nutně pouze na ukrajinském území) a zbraní strategických (bodových a možná i nejaderných). Pokud se USA nezastaví ani poté, jejich odpověď se už bude nacházet v rovině otevřené vojenské akce proti Rusku.

Podobná situace se vytváří kolem Tchaj-wanu. Washington se spojenci posilují pumpování ostrova zbraněmi, stimuluje rychlý růst tchajwanských ozbrojených sil. Čína se zase pustila do prakticky nepřetržitých pozemních, vzdušných a námořních cvičení v blízkosti ostrova, přičemž se do moře stahuje stále více lodí a do vzduchu startuje stále více letadel. Na vrcholu počet obou překročil stovku (sto válečných lodí, což jsou 2/3 čínského námořnictva). Možnosti extenzivního zvyšování vojenské přítomnosti se vyčerpávají, lodě a letadla Číny a protičínské koalice se stále více ocitají v těsné blízkosti. **Kromě možnosti náhodného střetu a úmyslné provokace je pro strany stále obtížnější přejít k deeskalaci, protože na pozadí již vyjádřených hrozeb bude ten, kdo jako první ustoupí, poražen.**

Na tomto pozadí začala zcela zřejmá politická příprava na zahájení vojenských akcí. Na Dálném východě USA, kromě již existující protičínské koalice (Velká Británie, Austrálie, Kanada, Nový Zéland, Filipíny, Tchaj-wan, Korejská republika a Japonsko), 18. srpna tohoto roku vytvořily užší, ale schopné reagovat téměř okamžitě, americko-japonsko-korejské partnerství na podporu Tchaj-wanu.

Odpověď následovala okamžitě. Rusko, Čína a KLDR uskutečnily sérii bilaterálních křižujících se jednání a vytvořily svou "srdečnou alianci", která má zadržovat ambice nové "trojstranné unie". Obě strany okamžitě zahájily cvičení ve vodách Žlutého, Východočínského a Japonského moře. Čínský vůdce jednal se syrským prezidentem, poté bylo oznámeno vytvoření syrsko-čínského strategického partnerství. Je jasné, že Čína, která se nachází daleko od Středoziemního moře, by sotva mohla poskytnout Sýrii významnou operativní podporu, ale je to krok zaměřený na demonstraci zformovaného protiamerického bloku, který je od nynějška připraven společně čelit USA kdekoli na planetě, nejen na Dálném východě.

Peking v reakci na snahu USA připojit k protičínské alianci Indii potvrdil spojenecké závazky vůči Pákistánu a provedl s ním společné cvičení. Společné cvičení Čína provedla také s Thajskem a Myanmarem. Obě strany horečně mobilizují spojence a snaží se zabránit přechodu neutrálních do nepřátelského tábora.

Na evropském směru je úloha každé země již dávno rozepsaná, každý ví, kdo za koho, proti komu a za jakých podmínek je ochoten vystoupit. Proto se zde předválečná politická aktivita projevila

v boji v nestabilních zónách. Zatím není jasné, jak skončí konfrontace v Moldávii, kde se Maya Sandu více než rok snaží vyvolat válku s Podněstřím, aby vytvořila podmínky pro vstup Moldávie do struktury Rumunska, ale naráží na aktivní odpor moldavských politických elit.

Najednou se však vyřešila více než třicetiletá karabašská krize. USA se pokusily za pomoci Pašijanova režimu odevzdat Ázerbájdžánu Karabach a srazit s Ázerbájdžánem Rusko vyřazením Arménie ze hry. V důsledku toho Moskva nezačala proti Baku v Karabachu působit. Mírotvůrci přísně plnili své povinnosti a poskytovali pomoc civilnímu obyvatelstvu, které se snažilo opustit Karabach a dostat se do Arménie, ale vyprovokovat se k vojenské akci se Rusko nenechalo, nehledě na zjevnou provokaci proamerických sil s vraždou ruských mírotvůrců. Ve výsledku Arménie ztratila Karabach, Ázerbájdžán obnovil územní celistvost a snaží se vnutit Jerevanu ponižující mír s postoupením již čistě arménských pohraničních území. Celkově je však krize po více než třiceti letech dočasně vyčerpána a Rusko a USA synchronně uvolnily své politické zdroje pro konfrontaci v hlavním směru. Pro Moskvu a Washington byla tato krize vyřešena remízou, protože se chystají se navzájem porážet na jiných frontách, tímto Američané pouze plánovali svázat co nejvíce ruských zdrojů.

Takové rychlé politické změny: vytvoření aliancí, řešení krizí překážejících oběma stranám, neustálá vojenská cvičení, navíc na pozadí intenzivních vojenských akcí na Ukrajině a mobilizace sil pohraničních států NATO pro případnou intervenci na západní Ukrajinu, to vše je čištění politických špiček před vrcholem konfrontace. Nic by nemělo rozptylovat a bránit soustředění se na to hlavní.

Zatím nás průběh událostí nezadržitelně žene do světové války a velké množství rovnocenných účastníků krize a jejich spojenců, kteří mají určitou samostatnost, ho činí nepředvídatelným a neovladatelným. **Neexistuje však fatální nevyhnutelnost globálního válečného konfliktu. USA budou mít až do konce možnost ustoupit a uznat svou porážku.**

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Zpracoval: novarepublika.cz